

KIOKAN

WILBUR SMITH

& TOM HARPER

TAJEMNÝ OHEŇ

edice
KLOKAN

Copyright © Orion Mintaka 2019
Translation © Dalibor Míček, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

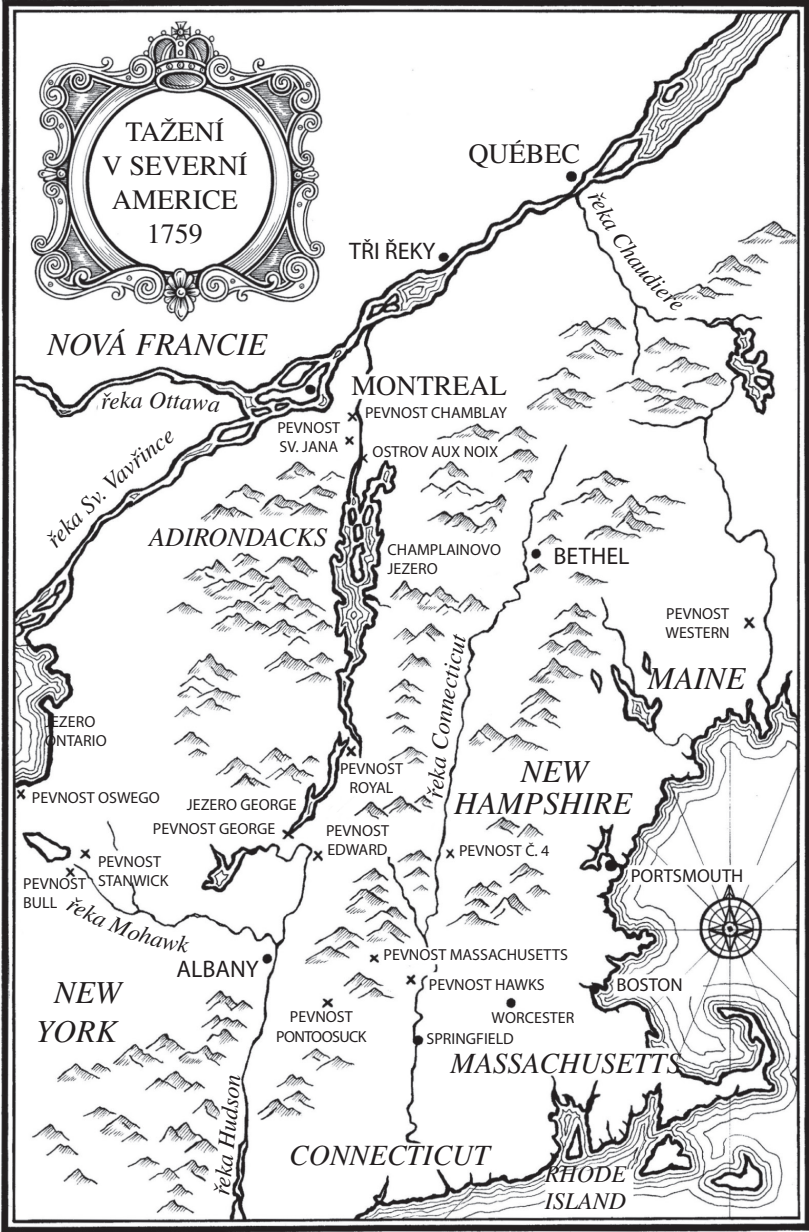
Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu GHOST FIRE
vydaného nakladatelstvím Zaffre,
součástí Bonnier Books UK
přeložil Dalibor Míček, 2020
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-341-3

*Tuto knihu věnuji své věrné lásce,
nejbližší přítelkyni a kamarádce MOKHINISO.
Duchové Čingischána a Omara Chajjáma převtělení v měsíc,
zářící jako dokonalá perla.*

TAŽENÍ
V SEVERNÍ
AMERICĚ
1759

QUÉBEC

TŘI ŘEKY

NOVÁ FRANCIE

řeka Ottawa

řeka Sv. Vavřince

MONTREAL

PEVNOST CHAMBLAY

PEVNOST SV. JANA

OSTROV AUX NOIX

ADIRONDACKS

CHAMPLAINOVO JEZERO

BETHEL

PEVNOST WESTERN

MAINE

JEZERO ONTARIO

PEVNOST OSWEGO

JEZERO GEORGE

PEVNOST ROYAL

NEW HAMPSHIRE

PEVNOST Č. 4

PORTSMOUTH

PEVNOST STANWICK

PEVNOST BULL

řeka Mohawk

ALBANY

NEW YORK

PEVNOST EDWARD

PEVNOST MASSACHUSETTS

PEVNOST HAWKS

BOSTON

PEVNOST PONTOOSUCK

WORCESTER

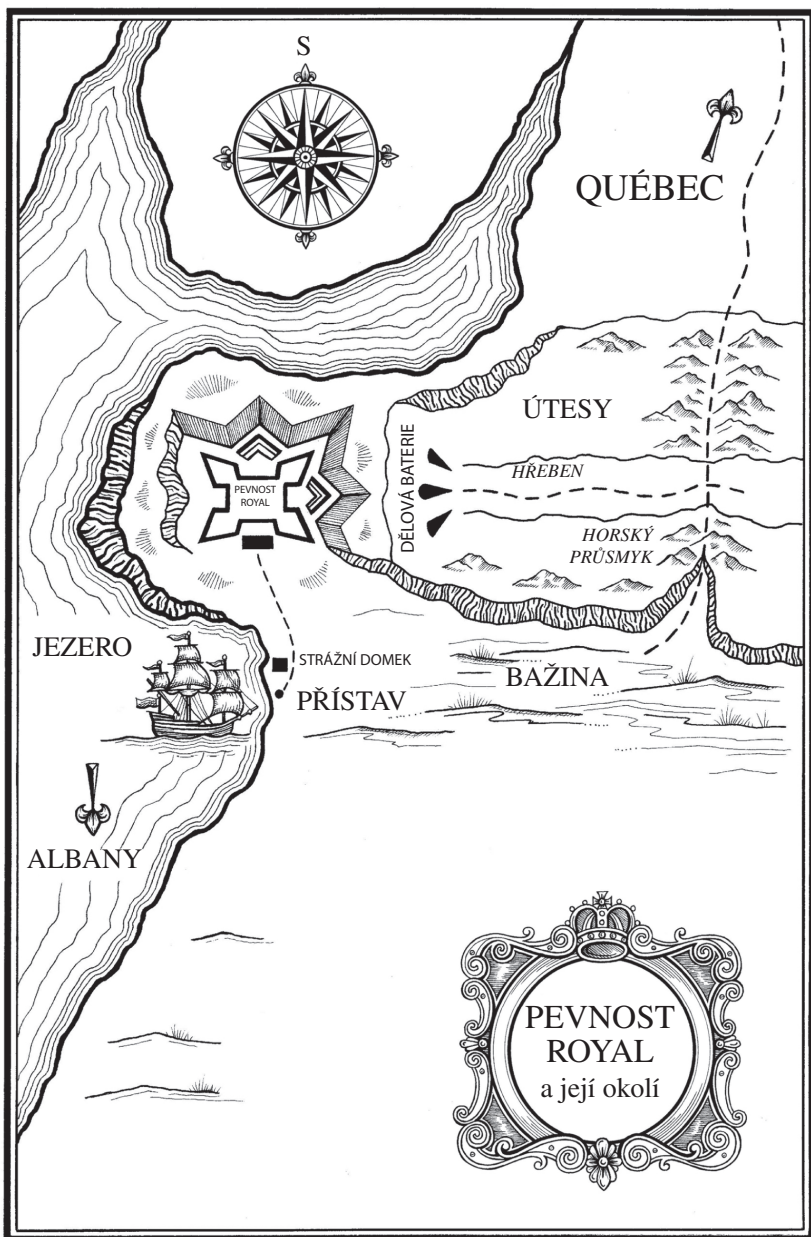
SPRINGFIELD

MASSACHUSETTS

CONNECTICUT

RHODE ISLAND

řeka Hudson

*Pevnost Svatého Jiří,
Madrás, Indie 1754*

Obě děti přelezly zeď a seskočily do zahrady. Večerní vánek voněl jasmínem a kokosovým olejem z hořících lamp, v jejichž dlouhých stínech se děti kryly, když se plížily k velkému domu.

Bratr a sestra. Dívce, starší z dvojice, splývaly dlouhé světlé vlasy volně na záda, přestože již přicházela do věku, který bude vyžadovat více umírněnosti. Indické slunce jí opálilo pleť do zlatavých tónů. Měla ženské křivky, ale měkkou dívčí tvář rozzářenou čtveráctvím.

„Co tady budeme dělat, Connie?“ zeptal se chlapec. Byl sice o rok mladší, zato však vyšší než ona, na což byl náležitě pyšný. Měl robustní postavu a již získával statnost muže, kterým se stane. Na hlavě se mu nad inteligentníma modrýma očima ježila rozčuchaná kštice rusých vlasů. Kůži měl tmavší než dívka, její bronzový odstín mohl snadno patřit stejně tak Indovi jako Evropanovi.

Constance se přikrčila za velkou terakotovou urnou. „Pan Meridew dnes pořádá večírek. Jen pro pány.“

„Jenomže to bude ten nejnudnější večírek na světě,“ stěžoval si Theo. „Staří páprdové se budou celou noc bavit o cenách bavlny.“

„Ne všichni se sem přišli bavit o obchodech, Theo. Víš od kadeřnice, která to slyšela od své sestry, jejíž sestřenice pracuje v domě jako kuchařka, že pan Meridew objednal skupinu profesionálních tanečnic. Prý to budou tak skandální tance, že muži celý týden o ničem jiném nemluvili.“

„Chceš vniknout dovnitř a podívat se, jak tančí?“

„A ty snad ne?“

„Jasně že jo. Ale...“ Theo nebyl zbabělec, ovšem neblahé zkušenosti jej naučily, že když je přistihnou, bude to on, kdo bolestně pocítí sílu otcova hněvu.

Constance zajiskřilo v zelených očích. „Měl by ses toho odvážit. Povídá se, že profesionální tanečnice jsou ty nejkrásnější ženy na světě. Brzy na to budeš mít věk. Copak nejsi zvědavý? Netoužíš se podívat na záhady ženského těla?“

Theo nasucho polkl. Constance se oblékla podle indické módy. Kolem těla si omotala světlé sárí a přehodila si je přes ramena. Tento kus domorodého oděvu zvládala přímo mistrovsky, tkanina jí přiléhala k tělu a zdůrazňovala oblé křivky, ale při pohybu se jí ladně vlnila kolem nohou. Pod ním už nenosila nic, ale pas měla útlejší než mnohé ženy spoutané kovovými obručemi nebo kosticovými korzety. Na hrudi se jí rýsovala pučící mladá ňadra.

Pro Thea znamenala složitost ženského ošacení hlubší záhadu než algebraické rovnice, které do něho vtloukal zoufalý domácí učitel, avšak nemohl si nevšimnout změn, jimiž jeho sestra v posledních dvou letech prošla – a cítil značné rozpaky, když o nich otevřeně hovořila.

„Nebo se bojíš?“

Podívala se mu do očí s neskrývanou výzvou. Theo potlačil pochybnosti. Sestře nikdy nedokázal odporovat – bez ohledu na to, kolikrát skončil ohnutý přes otcova kolena.

„Půjdu první,“ řekl kurážně.

Přikrčený se rozběhl k domu a přitiskl se ke stěně. Rozlehlá budova prozrazovala, že v ní bydlí nejbohatší kupec v Madrásu, byla postavená ve fantaskním slohu typickém pro zámožné Brity žijící v Indii. Širokou terasu podpíraly ozdobné řecké sloupy, klasický fronton lemovaly cibulovité kopule. Sídlo se nacházelo asi půl míle od pevnosti Svatého Jiří a Madrásu, dost blízko, aby k jeho obyvatelům dolehl hukot příboje, který se rozbíjel o pláže před městskými hradbami.

Podle zvuků uvnitř Theo usoudil, že se večírek koná v prvním patře. Ze své zatím jediné návštěvy v domě, kdy se šoural za otcem a snažil se být nenápadný, si zapamatoval velký plesový sál.

Za oknem v přízemí se mihl stín. Theo se přikrčil k zemi. Na příjezdové cestě viděl seřazené kočáry a nosítka. Honosné sídlo,

v němž se shromáždil výkvět madráské společnosti, bude plné služebnictva. Nemohl doufat, že vyběhne po schodišti, aniž by ho někdo spatřil.

Na terase stál slon vytesaný z kamene, téměř stejně vysoký jako Theo. Chlapec si stoupl na okraj velkého květináče, vylezl slonovi na hřbet a pak se vytáhl na střechu verandy. Právě včas. Jen co jeho nohy zmizely za okrajem stříšky, zalilo terasu světlo. Sikhský hlídač si na obchůzce svítil lucernou. Theo ležel na střeše a čekal, až nebezpečí pomine. Pak se připlazil k nejbližšímu oknu a nahlédl dovnitř.

Nebylo zasklené, tak nepředstavitelný luxus si v Indii nemohl dovolit ani ten největší boháč. V oknech visely dřevěné žaluzie, které chránily vnitřní prostory před prachem a denním žářem. Theo slyšel rytmické úderý bubínku a kolísavou melodii sípavých fléten. Prostrčil prsty mezi lištami a vytvořil si pozorovací štěrbinu.

Do noci vevanula sladká vůně tabáku, až se chlapec málem zakuckal. Zakryl si ústa, aby potlačil kašel, a nahlédl do sálu. Nejbohatší madráští kupci a obchodníci se rozvalovali na polštářích a hladově bafali z vodních dýmek. Téměř všichni odložili pláště a paruky a většinu z nich Theo i zezadu poznal. Prakticky každý den přicházeli za otcem do jeho kanceláře nebo skladiště.

Nezvaného diváka si nikdo nevšiml, muži se vpjeli očima do skupiny tančících dívek. I ony měly na sobě sári jako Constance, ale ta jejich byla ušita z tak jemné tkaniny, že byla téměř průsvitná. Theo zíral na tanečnice, zhypnotizovaný jejich pohyby. Boky se kroutily, prsa se vlnila pod vzdušnou látkou. Zejména jedna z nich hocha fascinovala, štíhlá mladičká žena s mandlovýma očima, jejíž pokožka natřená vonným olejem se ve svitu lamp svůdně leskla.

Tanečnice si odvinuly turbany a dlouhé černé vlasy jim splývaly přes ramena na řadra.

Muži pochvalně tleskali a hlasitě dívky povzbuzovali.

Rytmus hudby se zrychloval, melodie zněla naléhavěji. Tanečnice se pohybovaly jako jedno tělo, ale Theo upíral zrak pouze na jednu z nich, na krásnou dívku s mandlovýma očima. Dlouhý turban si omotala kolem boků a pak se vymotala ze sári, které vytáhla zpod ozdobného opasku. Tenoučká tkanina se uvolnila a odplula jako mlžný závoj.

Nyní ji halil pouze turbanový pás kolem beder a dlouhé černé vlasy splývající na prsa. Spojila dlaně, rozvlnila boky a Theovi se sevřela hrud'. Vlasy jí vlály kolem hlavy, hladily ňadra a nabízely mučivě nádherné chvilkové pohledy na temné bradavky.

Thea podívaná tak zaujala, že nevnímal zvuky kolem sebe.

„Je překrásná,“ zašeptala Constance.

Theo se k ní prudce otočil. „Co tu děláš?“ zasyčel. „Takové věci bys vůbec neměla vidět.“

Constance se usklíbla. „Já přece vím, jak ženské tělo vypadá.“

Theo cítil, že se přestává ovládat. Věděl, že by měli odejít, nemohl však od dívky odtrhnout oči. Teď už rozvázala uzal pod pasem, přitiskla si turbanový pás k tělu, otáčela se a nabízela pohled na holou kůži. Theo zahlédl křivku hýždí a elegantní oblouk břicha ztrácející se mezi stehny.

Vtom dívka tkaninu upustila a nechala ji klesnout k zemi. Současně pohodila hlavou, aby jí vlasy padly na záda, a odhalila se v celé nahé kráse.

Theo vyřeštil oči. Pevná ňadra se leskla olejem, který si dívka vetřela do kůže. Mezi stehny se pod vystouplým Venušíným pahorkem, pečlivě zbaveným ochlupení, rýsovala štěrbina přirození. Nic takového Theo dosud neviděl a v bedrech se mu rozlilo horko. Jeho mužství se vzpíralo proti krátkým kalhotám, až hrozilo, že protrhne tkaninu.

Muži v sále povstali a potleskem a pískáním dávali najevo obdiv. Jeden z nich si stoupl před okno a hladil si rozkrok, čímž ovšem zakryl Theovi výhled.

Svíravý pocit ztráty chlapec nesnesl a vyškřábal se do stoje. Zcela lhostejný k možným následkům toužil po jediném – ještě naposledy spatřit to krásné nahé tělo, které se stále vlnilo do rytmu hudby, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

„Slez,“ sykla varovně Constance.

Zatahala ho za opasek. Theo se nechtěl pohnout, ale Constance se nedala odradit. Popadla bratra za kotník a šklubla.

Střešní krytina zvlhlá večerní rosou byla velmi kluzká. Theo ztratil rovnováhu a po břiše sjížděl po šikmé střeše – stále rychleji. Zoufale šmátral rukama, ale neměl se čeho zachytit. Nohy

mu již přepadly přes okraj a v posledním okamžiku se chytil okapu. Chvíli visel nad hlubinou a pak se pustil.

Dopadl tvrdě a shodil květináč. Kotníkem mu projela ostrá bolest a bezděky vykřikl. Květináč se odkutálel, poskakoval po schodech a nakonec se rozbil.

Constance seskočila vedle bratra a dopadla měkce jako kočka. „Ach, Theo,“ vydechla. „Jsi zraněný?“

Od hlavních dveří se ozvaly výkřiky, po trávnicích projížděla světla luceren. Theo se s bolestným sténáním snažil vstát. Od rohu budovy se blížily spěšné kroky.

„Musíme utéct,“ naléhala Constance s očima vykulenýma rozrušením. „Jestli nás chytanou, jsme v hrozném průšvih.“

„A co ty?“

„Já se o sebe postarám.“

Svižně šklubla zápěstím a přehodila si cíp sáří přes hlavu tak, že si zakryla obličej. Během okamžiku se dokonale zamaskovala, nikdo by ji nepoznal.

Theo se rozběhl. S každým krokem vystřelovala z kotníku palčivá bolest, chlapec však zatínil zuby a běžel dál, poháněn strachem z otcova hněvu, kdyby ho chytili.

Terasu již zalilo světlo mnoha luceren. Hudba utichla. Z oken v patře se vykláněli hosté, většinou bohatí kupci, zvědaví, co se vlastně stalo. Dole na terase, ještě před okamžikem prázdné, se tísnili zmatení návštěvníci a četné služebnictvo.

Pán domu se vztekle protlačil davem. Na tento večer se připravoval dlouhé měsíce, naplánoval každou podrobnost. Slíbil hostům, že se po vystoupení budou moci v soukromí potěšit s tanečnicemi odměnou za služby a laskavosti, jež mu prokázali. Teď se všechny plány rozpadly v trosky. Za tohle někdo draze zaplatí.

Rozhlížel se po shromáždění a ulpěl zrakem i na Constance. Viděl jen další služku zahalenou závojem, nikdo od něj přece nemohl očekávat, že pozná všechny členy domácího personálu. V životě by ho nenapadlo, že by se nějaká Angličanka natolik ponížila, aby si oblékla domorodý oděv. Obrátil pozornost jinam.

Na vzdáleném konci zahrady se mezi růžovými keři mihl jakýsi stín.

„Za ním!“

Theo se prodíral houštinami. Trny mu drásaly paže, až vyskakovaly krůpěje krve, při každém došlápnutí na tvrdou půdu mu v nateklém kotníku škublo bolesti. Za sebou slyšel hluk pronásledovatelů a snažil se zrychlit, jen aby jim unikl. Doběhl ke zdi a natáhl ruce k jejímu vrcholu, aby přelezl.

Byla příliš vysoká. Stoupl si na špičky a musel zatnout zuby, jinak by vykřikl bolestí. Strážní se přibližovali, jejich lucerny vrhaly stíny na růžové keře.

Chlapec šmátral prsty po hřebenu zdi, ale nenašel jediný úchyt. Pokusil se vyskočit, zraněná noha jej však zradila, nemohl se pořádně odrazit. Strážní hlasitě rozhrnovali keře. Theo prolomil hranici bolesti a znovu vyskočil. V kotníku luplo, jako by se zlomil – ale dokázal to. Pořádně se zachytil, zapíral se nohama o stěnu a drápal se nahoru.

Silné ruce ho popadly za lýtká a snažily se ho stáhnout. Hoch bojoval, kopal kolem sebe. Bota zasáhla cosi měkkého, ozval se bolestný výkřik. Ale už se neudržel, prsty sklouzly po zdi a Theo se zřítíl na pronásledovatele. Než se mohl znovu rozběhnout, strážní ho pevně přidrželi.

Odtáhli ho na trávník a posvítili mu do obličeje. Jeden krvácel z úst, jak jej Theo nakopl.

„Theodore Courtney,“ pronesl Meridew hlasem, jenž nesl celou váhu autority mocné Východoindické společnosti. „Jen počkej, až se o tom dozví tvůj otec.“

Mansúr a Verity Courtneyovi seděli v salonu a hráli šachy, když u nich Meridew zaklepal. Jejich domy stály nedaleko od sebe. Vztah mezi Courtneyovou rodinou a Východoindickou společ-

ností nebyl právě idylický a Mansúr nechtěl bydlet poblíž hradeb pevnosti Svatého Jiří.

Zlostné bušení na dveře Mansúra udivilo. „Čekáme snad hosty?“ zeptal se s pozvednutým obočím.

„Domnívala jsem se, že veškerá společenská smetánka se účastní shromáždění u pana Meridewa,“ odvětila Verity a tahem jezdcem vzala manželovi střelce.

Do salonu vešel urostlý sikh v červeném turbanu. Jmenoval se Harjinder a sloužil Mansúrovi jako osobní strážce a oddaný pomocník ještě dříve, než se narodila Constance.

„Theo-sáhib se vrátil,“ ohlásil.

Mansúr vstal. „Ani jsem nevěděl, že šel ven.“

Theo stál na prahu mezi dvěma domorodými vojáky. Vedle nich čekal Meridew s tváří rudou vztekem a za nimi se tlačil zástup Indů a Angličanů.

„V tuto hodinu jsem tolik návštěvníků nečekal,“ poznamenal Mansúr klidně.

„Vloupal se do mé zahrady, vylezl na střechu a narušil soukromou zábavu, kterou jsem uspořádal pro nejvýznamnější občany Madrásu,“ durdil se Meridew.

Mansúr se krátce zamyslel. „Bohužel nemohu říct, že tohle není mému synovi podobné.“

„A jaká byla povaha zmíněné zábavy?“ zeptala se Verity nevinně. Stála za manželem a hleděla mu přes rameno.

Meridew pro změnu zbledl. „O tom bych před dámou raději pomlčel.“

„Jestliže však mám syna potrestat, musím znát přesnou podstatu přestupku, jehož se dopustil.“

Meridew se snažil zachytit Mansúrov pohled. „Kdybychom si my dva mohli promluvit v soukromí – mezi gentlemany, jak se říká...“

„Nemáme s manželem mezi sebou žádná tajemství,“ prohlásila Verity a probodla žalobce pohledem, jenž nepřipouštěl námítky. Meridew, opět v obličejí červený, se odvrátil.

„Ta zábava vás určitě musela stát spoustu peněz,“ dodal Mansúr. „Pokud zítra ráno pošlete svého člověka ke mně do kanceláře, postarám se, aby vám byla utřpená újma plně uhrazena.“

Meridew správně pochopil, že se za nabídkou skrývá úplatek. „Soudím, že sám víte nejlíp, jak svého syna potrestat,“ utrousil.

„Slibuji, že už se to nebude opakovat,“ ujistila ho Verity a sežehla syna pohledem. „Je to tak?“

„Zajisté, matko.“

„Co tě to napadlo?“ vyjel Mansúr na syna, jen co se za Meridewem zavřely dveře. „Kde jsi přišel na tak pitomý nápad?“

Ve skutečnosti to byla Constance, kdo se o tanečnicích dozvěděla, a právě její zvědavost stála v pozadí celé záležitosti, ovšem Theo by sestru nikdy neprozradil. Pořád existovala šance, že se jí podařilo utéct, aniž by ji někdo odhalil.

„Slyšel jsem, jak se nějací kluci bavili o tom, co se u Meridewa bude dít,“ lhal statečně Theo. „Chtěl jsem... Chtěl jsem se jenom podívat na ty tanečnice.“

Mansúr a Verity si vyměnili rodičovský pohled.

„Chápu, že chlapec tvého věku má jisté... zájmy,“ soukal ze sebe Mansúr neobratně, „ale nemůžeš nás takto ztrapňovat. Postavení naší rodiny zde není tak pevné, abychom si mohli dovolit protivit se Východoindické společnosti.“

Theo bojovně vystrčil bradu. „Já na celou Východoindickou společnost kašlu.“

„Jdi do svého pokoje.“

Theo chtěl něco namítnout, ale stačil jediný pohled na otcovu tvář a rozmyslel si to. Uraženě dupal po schodech.

Mansúr se otočil k Verity a povzdechl si. „Dospívá a cítí potřeby mladého muže,“ poznamenal. „Je přirozené, že ho podobné věci lákají.“

„Ale ne takto,“ namítla ostře. „Constance bude brzy potřebovat manžela, a jestli se bude všude kolem povídat, že její bratr šplhá na střechy a očumuje domorodé ženy, v celé kolonii se nenajde žádná solidní rodina, která by připustila svazek s naší dcerou.“

Mansúr se zazubil. „Jistě, má láska. Ty by sis nesolidního mladíka nikdy nevezala. Takový svazek bys nikdy nepřipustila, sestřenko.“

Verity ho probodla pohledem. Skutečně byli s Mansúrem bratranec a sestřenice, i když v mládí o existenci toho druhého vůbec

nevěděli. Jejich otcové, bratři Dorian a Guy Courtneyovi, byli zapřísáhlí nepřátelé, ovšem když ji Mansúr spatřil dalekohledem na palubě otcovy lodi, na první pohled se do ní zamiloval.

„Chovala jsem se s maximální zdrženlivostí a v duchu dobrých mravů,“ ohradila se.

„Zajisté. Během námořní bitvy jsi přeskočila na mou loď a tvému otci zůstal v ruce jen cár tvé blůzky, jak tě držel, abys za mnou nemohla,“ opáčil Mansúr.

Guy Courtney, Verityin otec, byl netvor, který svou dceru do krve mlátil a využíval ji k vlastnímu prospěchu. Později se pokusil vyvraždit celou Courtneyovu rodinu. Ve chvíli, kdy držel nůž u hrdla Mansúrova bratrance Jima, tehdy ještě malého dítěte, Mansúrova teta Sára Guye zastřelila.

„Kdo ví, jak se Sáře a Tomovi daří,“ přemítala Verity.

Mansúr potáhl z vodní dýmky a neodpověděl. Vzpomínka na Toma a Sáru, jejich syna Jima a vnuka George otvírala staré rány, o nichž raději nepřemýšlel.

Verity pochopila a vstala. „Měla bych se podívat, jestli je Constance v pořádku. Doufám, že ji ten zmatek kolem Theova dnešního bláznovství příliš nerozrušil.“

Když však nahlédla do dceřina pokoje, všechno bylo, jak má. Constance ležela v posteli, zlaté vlasy rozhozené na polštáři, a tiše oddechovala v hlubokém, ničím nerušeném spánku.

Následujícího dne obdržel Mansúr od guvernéra pozvánku, aby se zúčastnil zasedání rady Východoindické společnosti. Nebylo k ní připojeno žádné vysvětlení a ze sloužícího, který ji přinesl, nevytáhla doplňující informace ani nabídka stříbrné mince.

Doufám, že se to netýká Theových eskapád, říkal si Mansúr, když stoupal po schodech guvernérova sídla v pevnosti Svätého Jiří. Oficiálně si on a Východoindická společnost konkurovali. Přestože obě strany postupně dospěly k vzájemně výhodnému kompromisu, Mansúr si za všech okolností držel Společnost hodně od těla a její představitelé se mu na oplátku jen málokdy svěřovali se svými záměry.

Nyní však na něho čekala celá rada – nejdůležitější obchodníci a úředníci v Madrásu. Seděli usazení kolem mahagonového stolu ve vzdušném sále v prvním patře, rozlehlé místnosti s vysokými okny. Světlejší siluety na stěnách označovaly místa, kde v době, kdy Východoindická společnost musela stavět na odívání sílu zbraní, visely meče a muškety. Dnes nebyly pořádně vidět ani ty siluety, neboť je zakrývaly obrazy, jež je nahradily.

Mansúr si jako obvykle oblékl typický indický šat – volné krátké kalhoty z pruhovaného hedvábí, na míru ušitou kazajku ze zářivě zelené bavlny a zlatem vyšívaný turban. Ošacení doplňovaly hedvábné trepky se špičkami vytočenými nahoru, ale nikdo z přítomných mu nevěnoval druhý pohled – na výstřednosti místních kupců si za ta léta zvykli. Někteří se sami odívali stejně, když navštěvovali své klienty nebo milenky. V rušném, horkém a smyslném ovzduší Indie se muži chovali způsobem, který by je v Londýně ani nenapadl. A Mansúr vzhledem k podílu ománské krve v žilách beztak považoval sám sebe spíše za Orientálce než za Evropana.

Radu tvořilo dvanáct ctihodných pánů, z nichž nikomu nebylo přes čtyřicet a většina sotva překročila dvacítku. Vlivem slunce nebo přemíry alkoholu měli obličej zbarvené doruda, mladá těla předčasně zestárlá a vyzáblá po přestálých nemocích. Všem však v očích zářil tentýž oheň – hlad po bohatství, který nelze nikdy ukojit. Mansúr z vlastní zkušenosti věděl, že přes veškerou přívětivou vlídnost mezi nimi neseděl jediný, který by neprodal vlastní dceru, kdyby na tom mohl získat alespoň dvacetiprocentní profit.

Loajalitu k zaměstnavateli tito muži v nejmenším neuznávali. Vládli mocí Východoindické společnosti a do posledního haléře inkasovali výplatu, ale každý z nich vydělával desetkrát více tím, že podváděl ředitele v Londýně. Obchodovali sice jménem Společnosti, ale nejlepší zboží vždy končilo v jejich soukromých skladech a nejučtější zisky na jejich osobních účtech.

A prostředníkem, jenž jim usnadňoval skrývání privátních obchodních aktivit před žárlivými zraky ředitelů sídlících v honosné budově na londýnské Leadenhall Street, byl Mansúr Courtney. Využívali početnou flotilu dopravních lodí a hustou

sít agentů, jež se rozprostírala od Kantonu přes Kalkatu až po Kapské Město, a spoléhali na Mansúra, že s maximální diskretností dopraví jakékoliv zboží odkudkoliv kamkoliv – za velmi rozumný poplatek.

Guvernér Saunders, který seděl v čele stolu, udeřil pěstí do područky křesla, aby zajistil klid. Silně se potil.

„Dnes jsem obdržel zprávy z Londýna. V Americe vypukla válka. Vybojovali jsme ozbrojené střetnutí s Francouzi u pevnosti Necessity, která leží na hranicích kolonie Virginie.“

Shromáždění po té zprávě zašumělo vylekaným šepotem. Mansúr věděl, že nikdo z přítomných nemyslí na oběti a na ztracené životy, že každý v duchu počítá, jak tato situace ovlivní jeho účetní knihy. Klesne poptávka po čaji z kolonií? Vzroste cena ledku, základní suroviny pro výrobu střelného prachu? Někteří muži se zvedli a zamířili ke dveřím, chtěli být první, kdo se dostane k obchodování a vydělá na nové válce dřívě, než zpráva o ní pronikne na veřejnost.

„Nesmíme se domnívat, že budeme vůči nové situaci imunní,“ pokračoval guvernér. Sál ztichl. Amerika sice ležela deset tisíc mil daleko a pevnost Necessity bezpochyby nebyla nic víc než pár srubů obehnaných dřevěnou palisádou, ale vlákna obchodních a velmocenských zájmů obepínala jako pavučina širý svět a drobné zachvění na sebevzdálenějším konci rozvibruje celou síť. A Francouzi působili i na místech mnohem bližších než Amerika.

„Až se o tom dozví francouzská posádka v Pondicherry, určitě se pokusí toho využít. Třeba už v této chvíli pochodují směrem k nám.“

„V tom případě bychom jim měli vyrazit vstříc,“ prohlásil člen rady jménem Collins. Byl ze všech nejmladší, do Indie přibyl teprve nedávno a do rady byl jmenován díky rozsáhlým konexím svého otce. Tvářičky měl pořád mléčně bílé, dosud nedotčené žhavým indickým sluncem. Mansúr se již s podobným typem setkal a domníval se, že nepřežije první monzun.

Jeho návrh dopadl na hradbu mlčení.

„Francouzi mají dva tisíce mužů ve zbrani,“ připomněl guvernér.

„My máme šest tisíc,“ naléhal Collins, zaslepený touhou po slávě. „A jeden zdatný Angličan vydá přinejmenším za pět Francouzů.“

„Oficiálně čítá naše posádka šest set mužů,“ opravil ho guvernér. „A skutečný počet je... ještě menší.“

Očividně nechtěl uvést přesné číslo. Pokud se týká účetních knih, nárokoval plat pro všech šest set.

„Bitvy v Indii nejsou takové, jaké se bojují v Evropě a jak je zaznamenávají kroniky,“ připomněl Mansúr. „Místní lidé milují okázalost války, nikoli však její barbarství. Nepřítel na nás vypálí několik výstřelů a my palbu zdvořile opětujeme, ale potom nám nabídnou, abychom za jistou finanční částku ustoupili. A my – samozřejmě po povinném dohadování – na jeho návrh přistoupíme. Utrpí naše kapsa, ale nic horšího se nestane a my se uchýlíme do bezpečí za vlastními hradbami.“

Muži kolem stolu přikyvovali, vděční Mansúrovi za jeho rozumná slova. Pouze jeden z nich nesdílel všeobecný souhlas. Stál u zadní stěny místnosti a měl na sobě prostý černý plášť bez krajek a ozdob tolik oblíbených mezi místními obchodníky. A neměl na hlavě paruku. Nyní vystoupil o několik kroků dopředu.

„Chcete nám něco sdělit, pane Squiresi?“ zeptal se guvernér. Už zpola vstal z křesla, dychtivý co nejrychleji vypadnout a zahájit obchodní aktivity. Touhle dobou už mají jeho komisionáři téměř hodinový náskok a mohli využít nové informace k zaujetí výhodných pozic na trhu.

„Západní hradba je slabá jako lodní plachta,“ prohlásil Squires, inženýr, který měl na starosti údržbu pevnosti. Jako rodák z Yorkshiru byl zvyklý mluvit otevřeně a často uváděl své kolegy z Východoindické společnosti do zmatku řečmi o baštách a opevněních, sypaných hrázích a klenbách. „Může nám pomoci pouze tak, že se zřítí na nepřítele.“

Guvernér se zamračil a kolem stolu se rozproudil znepokojený hovor. „Zajisté přeháníte.“

„Kdybyste si přečetl alespoň jednu mou zprávu, nebyl byste tak překvapený,“ odsekl Squires. „Tu zeď původně stavěli jako zahradní zídku a od té doby ji nikdo neopravil ani nezpevnil.“

Není to žádná hradba. Dosud nespadla jen díky domkům a chatrčím, které si u ní postavili domorodci.“

„Ředitel v Londýně odhlasovali na vylepšení opevnění dvě stě tisíc liber,“ připomněl Collins.

„Já z toho neviděl jedinou penci,“ ohradil se Squires.

„Kde tedy ty peníze skončily?“

„Nedomnívám se, že bychom teď měli řešit zrovna tuto otázku,“ přerušil je spěšně guvernér. Podrobné vyšetřování osudu částky určené na opevnění rozhodně nebylo v jeho zájmu. „Nyní je nejdůležitější zabránit panice mezi obyvatelstvem a dosáhnout utajení naší slabosti před nepřítelem, který by ji jistě využil.“

„Naši nepřátelé se o ní beztak brzy dozvědí,“ usklíbl se Mansúr. Saunders ho neslyšel.

„Nebudeme se krčit za hradbami jako zbabělé ženské,“ povzbuzoval kolegy guvernér. „Několik výstřelů, pár projevů udatnosti a zachráníme si čest. Pak se budeme moci vrátit k obchodům.“ Vstal a ukončil poradu. „Přeji vám dobrý den, pánové.“

Obchodníci horlivě přikyvovali. Inženýr Squires stál osamoceny a zadumaně hleděl vysokým oknem na ulici.

Mansúr k němu přistoupil, zatímco se ostatní hrnuli ze sálu, a zeptal se: „Je opevnění skutečně tak špatné?“

Squires přikývl. „A obléhání může být tvrdší, než si vy a ctihodný guvernér myslíte. Francouzi upírají pohled na celý svět. Amerika, Indie, Dálný východ – hodlají převzít veškerý náš obchod. Na vašem místě bych přestěhoval rodinu do pevnosti.“

„Tvrdil jste, že opevnění je k ničemu,“ protestoval Mansúr.

„Pořád lepší, než kdyby vás Francouzi zastihli doma,“ ubezpečil ho inženýr. „Blíží se bouře a my se musíme stáhnout do úkrytu, byť chabého.“

„Víš určitě, že je to nutné?“ zeptala se Verity. Stála u svého cembala uprostřed přijímacího pokoje, obklopená připravenými zavazadly. Nábytek zakrývaly plachty proti prachu a malá armáda sloužících pobíhala sem a tam a plnila bedny, krabice a kufry rozseté po místnosti. Dům vypadal, jako by se přes něj přehnal tajfun.

Mansúr políbil manželku na čelo a usmál se, aby zamaskoval starosti. „Co vidíš za těmi okny?“

Verity se ani nemusela dívat. Za stinnou verandou lemovaly aleje stromů cestu a říční břeh. A za nimi se mezi mlýnem a nemocnicí rýsovaly hranaté věže vystupující ze západních hradeb pevnosti.

„Jestli Francouzi přijdou, náš dům jim poslouží jako vhodná základna pro děla.“

„Jestli přijdou,“ zopakovala Verity. „Vždyť ani tím si nemůžeme být jistí. A tady je náš domov.“

„Nehodlám nic riskovat.“ Mansúr ztišil hlas. „V raném mládí jsem ztratil otce, protože byl tvář v tvář nebezpečí zbytečně tvrdohlavý. Nepřipustím, aby moje pýcha udělala z mých dětí sirotky.“

Mansúrův otec Dorian prožil mimořádný život. Jako malého chlapce jej zajali arabští piráti, kteří ho prodali do otroctví ománskému šejkovi. Ten později daroval Dorianovi svobodu a adoptoval jej. Po mnoha dobrodružstvích přestoupil Dorian na islám a jako muslim se stal známým pod jménem al-Salil. Ovšem smrtelně si zneprátelil jiného šejkova syna, Zajna al-Dina, jenž otrávil vlastního otce, zmocnil se trůnu a později vyslal nájemného vraha, aby zabil Dorianovu manželku Jasmini.

Mansúr se dotkl očního víčka gestem, které Verity moc dobře znala. Když byl unavený, zranění jej stále bolelo. Matčina vraha přistihl při ústí jedné z velkých afrických řek a svedl s ním souboj na život a na smrt. Ničema mu málem vydloubl oko, ale Mansúr protivníka nakonec přemohl, rozpáral mu břicho a pak se díval, jak žraloci hodují na jeho mrtvole.

Teď uchopil zakřivenou dýku, zavěšenou nad křbovou římsou. Kdysi patřila jeho otcí. Vězela v pochvě ze slonoviny vykládané zlatem a ozdobené drahokamy.

„O otce jsem přišel úplně zbytečně. Přistěhoval jsem se do Madrásu, protože se mi zhnusily války a neustálé boje. Nechci, aby mé děti vyrůstaly bez otce.“

„V tomto světě je to možnost, s níž musíme počítat, ať už Francouzi přijdou, nebo ne,“ odvětila Verity vážně. „Kolik účetních a komisionářů, kteří vloni v létě přicestovali z Londýna,